(३) आहुत्यन्तरं विधत्ते। "भ्रूणहत्यायै स्वाहेत्यवभृथ आहुतिं जुहोति। भ्रूणहत्यामेवावयजते" इति। त्रिवेदिब्राह्मणः कल्पसहितः स्वशाखाध्यायी वा गर्भो वा 'भ्रूणः'। तस्य हत्याभिमानिन्यै स्वाहुतमिदमस्तु। अनयाहुत्या दोषं विनाशयति॥

(४) इमामाहुतिमाक्षिपति। "तदाहुः। यद् भ्रूणहत्याऽपाच्याथ। कस्माद्यज्ञेपि क्रियते" इति। तत्र भ्रूणहत्याविषये चोद्यवादिन एवं 'आहुः'। 'यत्' यस्मात् कारणात्, या 'भ्रूणहत्या', सेयं 'अपाच्या' पुरुषस्यापात्रीकरणमर्हति, कर्मानुष्ठानादिषु पात्रं योग्यं सन्तं पुरुषमयोग्यं करोति। 'अथ' एवं सति, 'कस्मात्' कारणात्, अस्मिन्यज्ञमध्ये 'अपि', तस्या भ्रूणहत्याया आहुतिः 'क्रियते'। नत्वियं कर्त्तुं युक्ता किन्त्वधिकारसिद्धये कुष्माण्डादिहोमवत् कर्मादावेवाहुतिः कर्त्तव्येति चोद्यं॥

(५) अत्रोत्तरं दर्शयति। "अमृत्युर्वा अन्यो भ्रूणहत्याया इत्याहुः। भ्रूणहत्या वाव मृत्युरिति। यद्भ्रूणहत्यायै स्वाहेत्यवभृथ आहुतिं जुहोति। मृत्युमेवाहुत्या तर्पयित्वा परिपाणं कृत्वा। भ्रूणघ्ने भेषजं करोति" इति। अत्र शास्त्रार्थरहस्याभिज्ञा एवं 'आहुः', 'भ्रूणहत्यायाः', इतरो यः पापविशेषः, एतामपेक्ष्य स सर्वोपि 'अमृत्युः', एव, पापान्तरेणेदृशबाधाभावात्। तस्मादतिबाधकत्वाभावात् 'भ्रूणहत्या', एव 'मृत्युः', 'इति', तेषां वचनं। एवं सत्यवभृथाहुतिव्यतिरेकेण